

சங்கத்தமிழரின் வேளாண் நுட்பங்கள்

ஆ. ஆன்றோ நிஷாந்தி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, முஸ்லிம் கலைக்கல்லூரி, திருவிதாங்கோடு, கன்னியாகுமரி மாவட்டம் - 629174, இந்தியா

Agricultural Techniques of the Sangam Tamils

A. Anto Nishanthi a,*

^a Department of Tamil, Muslim Arts College, Thiruvithamcode, Kanyakumari-629174, India

* Corresponding Author:
manisarann@gmail.com

ABSTRACT

Agriculture occupied a central position in the life and culture of the ancient Tamils. As the primary source of sustenance for humanity, agriculture has long been regarded as the foundation of civilization. Originating during the Neolithic period, agriculture evolved beyond a mere occupation and became an integral way of life for the people. From ancient times to the present day, farming has remained a defining marker of Tamil identity and socio-economic existence. Given its extensive scope, agriculture influenced every segment of society, from kings who governed the land to ordinary individuals who depended upon its produce. Recognizing that neither food nor human life can exist without cultivation, the Sangam Tamils developed and practiced a variety of sophisticated agricultural techniques to enhance productivity and ensure sustainability. These methods demonstrate their deep understanding of land management, crop cultivation, and environmental adaptation. Sangam literary sources provide valuable insights into several aspects of agricultural practice, including the selection of quality seeds, sowing methods, crop maintenance, protection of cultivated fields, and the agricultural implements employed by farmers. Such references reveal the technical knowledge, practical wisdom, and scientific outlook of the agrarian communities of the Sangam Age. Against this background, the present study examines in detail the agricultural techniques adopted by the Sangam Tamils and analyzes their significance within the broader context of ancient Tamil society. By exploring these traditional farming practices, the study seeks to bring the agricultural knowledge of the Sangam period to the attention of contemporary generations and to highlight its relevance to sustainable agricultural development.

Keywords: Agriculture, Tamil society, Sangam Tamil, Agricultural practice, Neolithic period, Cultivation.

முன்னுரை

தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் முதன்மைப் பகுதியாக வேளாண்மை இருந்துள்ளது. உலகுக்கெல்லாம் உயிருட்டுவது வேளாண் தொழிலாகும். புதிய கற்காலத்தில் தொடங்கிய வேளாண் தொழில், ஒரு தொழிலாக அல்லாமல் மக்களின் வாழ்க்கை முறையாகவே மாறிப் போனது. ஆதிகாலம் முதல் இன்று வரை தமிழர்களின் அடையாளமாக வேளாண் தொழில் விளங்குகிறது. வேளாண்மை பரந்து விரிந்த தொழிலாக இருப்பதால் நாட்டை ஆளும் அரசன் முதல் அந்நாட்டில் வாழும் கடைக்கோடி மனிதன் வரை ஏதேனும் ஒரு வகையில் அத்தொழிலோடு தொடர்பு கொண்டவராகவே இருப்பர். உழவின்றி உணவோ, உணவின்றி உயிரோ இவ்வுலகில் சாத்தியமில்லை என்பதை நன்குணர்ந்த வள்ளுவர்,

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்

தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்”. (குறள்.1033)

என்றார். சங்கத் தமிழர்கள் வேளாண் தொழிலில் வெவ்வேறு நுணுக்கங்களைப் பின்பற்றி வேளாண்மையை மேம்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் நல்ல விதையை தேர்வு செய்து விதைப்பது, பயிர்களை பராமரிப்பது, பாதுகாப்பது மற்றும் வேளாண்மைக்கு பயன்படுத்திய கருவிகள் குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ஆகவே சங்கத் தமிழர்கள் வேளாண் செய்ய கடைப்பிடித்த நுட்பங்களை நுணுகி ஆராய்ந்து இக்கால தலைமுறைகளுக்கு வெளிப்படுத்துவதாக இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

வேளாண்மை -விளக்கம்

வேளாண்மை என்பது நிலத்தைப் பண்படுத்தி தானியங்கள் முதலியவற்றை, விளைவிக்கும் தொழிலைக் குறிக்கும். வேளாண்மை மனிதன் நாகரிகம் அடைவதற்கு வழிவகுத்தது. வேள்+ஆள்+மை= வேளாண்மை, வேள் எனும் சொல்லின் அடியாகத் தோன்றிய வேளாண்மை கொடை, ஈகை போன்றவற்றைக் குறிக்கும். வேளாண்மை என்பதற்கு "உபகாரம், ஈகையும் விளம்பும்" (ப.264) என்று செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகராதி பொருள் தருகிறது. விவசாயம், உழவுத்தொழில், கமம், பயிரிடுதல் போன்றவை வேளாண்மையின் வேறு பெயர்களாகும். Agriculture என்ற சொல்லிற்கு இணையான தமிழ்ச்சொல் 'கமம்' என்பதாகும். நிலையான இடத்தில் வாழ்ந்த மனித நாகரிகத்தின் எழுச்சியாக வேளாண்மை இருந்துள்ளது.

வேளாண் மாந்தர்

நிலத்தை உழுது, பயிரிட்டு, உணவுப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்பவர்கள் வேளாண் மாந்தர் எனும் உழவர்களாவர். வேளாண் எனும் உழவுத் தொழிலைச் செய்வதால் உழவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்ட ஆண்கள் உழவர்கள் என்றும், பெண்கள் உழத்தியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். உழைக்கும் மக்கள் களமர் (புறம்.15), உழவர் (சிலம்பு.27:229), உழத்தியர், கடையர், கடையர் (புறம்.61), பள்ளர் (சிலம்பு.10:130), பள்ளியர்(முக்கூடற்பள்ளர்:12) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" (புறம்.18)(மணி.11:97) என்பதற்கிணங்க இவர்கள் பசியைப் போக்கி, உயிர் காக்கும் உன்னதத் தொழிலைச் செய்பவர்கள். உழவர்க்கு வேளாண் தொழிலே முதன்மை வாய்ந்தது என்பதை,

'வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதாண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி' (தொல்.மரபு.81)

என்று தொல்காப்பியர் மொழிந்துள்ளார். "உழவர்களின் சிறப்பு அளவிடற்குரியதன்று. அது தொகுப்பின் எஞ்சும், விரிப்பின் பெருகும், உலகுக்கு உயிர் கொடுப்போர் உழவரே. அத்தகையோரை போற்றுவது உலகின் கடமையாகும்". (வேளாண்மையும் பண்பாடும், ப.131). உலகத்தார் பலத் தொழில்களைச் செய்தாலும், மனிதனின் அடிப்படைத் தேவையான உணவின் பொருட்டு உழவரையே எதிர்பார்க்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. அவர்கள் இவ்வுலகத்தை தாங்கும் அச்சாணிகள் என்பதை "உழவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி" (குறள்.1031) என்று வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிலப்பாகுபாடு

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனத் தமிழர்கள் நிலத்தை ஐந்தாகப் பிரித்துள்ளனர். மேலும் விளை நிலங்களை அதன் தன்மைக்கு ஏற்ப வன்புலம், மென்புலம், புன்புலம், களர் நிலம் எனப் பிரித்துள்ளனர். "முல்லையும் குறிஞ்சியும் "வன்புலம்" என்றும், மருதமும், நெய்தலும் "மென்புலம்" என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (இலக்கியத்தில் வேளாண்மை, ப.23) மென்புலமாகிய மருதநிலத்தில் வாழும் மக்கள்தான் வேளாண்மைத் தொழிலை அதிகமாகச் செய்தனர்.

மென்புலம் (மருதநிலம்)

மருதநிலம் நீர்வளம் அதிகமாக இருப்பதாலும், வோண்மை செய்ய ஏற்ற நிலமாக இருப்பதால் "மென்புலம்" என்றனர்.

"மென்புல வைப்பின் நன் நாட்டு பொருந்" (புறம்.42:18)

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனின் நாடு மென்புலமாகிய வமிக்க நாடாக இருந்தது என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. மென்புல வேளாண்மை செய்த உழவர்கள் சேற்றுழவு செய்தனர் என்பதை,

"பகடு சேறு உதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்

செஞ்சால் உழவர் கோற்புடை மதரிப்". (நற்.340:6-7)

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது.

நிலத்தை பதப்படுத்துதல்

பண்டைக்கால மக்கள் அன்றைய இயற்கைச் சூழல், பருவகாலம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப நிலத்தை நன்கு உழுது பயிர் செய்தனர். நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கும், உழுவதற்கும் வேளாண் கருவிகளை பயன்படுத்தினர். அகல உழுவதைக் காட்டிலும் ஆழ உழுவதே சிறந்தது என்பது பண்டைத் தமிழர்களின் கருத்தாகும். பலமுறை உழுது நிலத்தைப் பண்படுத்தியதால் உழவர்கள் "செஞ்சால் உழவர்" (நற்.340:7) என்றழைக்கப்பட்டனர். பெருங்கட்டிகள் சிறுசிறு கட்டிகளாகும் வரை உழுதால் எருவும் இடவேண்டியதில்லை என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கேற்ப,

'முந்தித் தரிசை அடித்து மறுத்து
முச்சாலடித்திட்டு உழவுநாலும்
முழுதும் உழுது திருந்தப் பரப்பு
முன்றும் தடவியே' (முக்கூடற்.125)

என்ற வேளாண் நுட்பத்தை நன்குணர்ந்து வேளாண்மைச் செய்தனர்.

விதை தேர்வு செய்தல்

நல்ல விளைச்சலுக்கு தரமான விதைகள் தேவை. எனவே முதலில் விளைவுக்கு வருகின்ற சிறந்த கதிர்களை விதைக்கெனத் தேர்வு செய்து கொண்டனர். விதைக்கென வைத்திருக்கும் தானிய மணிகளை, ஒரு போதும் உணவுக்கு பயன்படுத்துவது இல்லை. யாரேனும் பயன்படுத்துவார்களாயின் அவர்தம் குடி அழிந்து போகும் என்ற எண்ணம் பண்டைத் தமிழர்களிடம் நிலவி வந்துள்ளது. இதனை,

"வீழ்குடி உழவன் வித்துண்டாங்கு". (புறம்.230)

என்ற வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. வேளாண்மையில் விதைகளை தேர்வு செய்வதும், அவற்றைப் பூச்சி தாக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்வதும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை தமிழர்கள் உணர்ந்துள்ளனர்.

"குறித்து மாறு உதிர்ப்பை பெறா அமையின்
குரல் உணங்கு விதைத்திணை". (புறம்.33 : 11-12)

விதையை காயவைத்து விதைக்க பயன்படுத்தியமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

விதை விதைத்தல்

நிலத்தை நன்கு பதப்படுத்திய பின்பு விதைகளை விதைப்பர். 'ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை' என்பது பழமொழி. அப்பழமொழிக்கேற்ப பருவமறிந்து பயிர் செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் பருவத்திற்கு ஏற்ற பயிரையும் பயிர் செய்தனர். விதைத்தலுக்கான விதைகளை பனையோலைப் பெட்டிகளில் கொண்டு செல்வர்.

"அரிகால் மாறிய அங்கண் அகல்வயல்
மறுகால உழுத ஈரச் செறுவின்
வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல". (நற்.210 : 1-3)

மேலும் விதைகளை உழுது ஈரமுள்ள நிலத்தில் விதைப்பர் என்பதையும் நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது.

களையெடுத்தல்

களையெடுத்தல் என்பது பயிர் நிலங்களில் தேவையற்ற செடிகளை நீக்கி, முக்கியப் பயிர்களுக்குத் தேவையான சத்துக்கள் கிடைக்கச் செய்து அதிக மகசூல் பெறச் செய்வதாகும். பண்டைத் தமிழர்கள் கைகளாலும், கருவிகளாலும் களைகளை எடுத்துள்ளனர். கைகளினால் களையெடுக்கும் தொழிலைச் செய்வோர் 'கைவினை மாக்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

'கைவினை மாக்கட் செய்வினை முடிமார்' (குறு.309: 1)

களையெடுக்க "துளர்" என்ற கருவியை பயன்படுத்தினர். இது களைக்கொட்டு என வழங்கப்படும்.

தொடுப்பர் எறிந்து உழுத துளர் படு துடவை' (பெரும்பாண்.201)

நெற்பயிர்களுக்கிடையே இருந்த களைகளைக் களைந்தும், நெய்தல் செடிகளை அப்புறப்படுத்தியும் களையெடுத்தல் நடந்துள்ளதாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

அறுவடை செய்தல்

முதிர்ந்த பயிர்களை வெட்டிச் சேகரிக்கும் முக்கிய வேளாண் செயல்முறை அறுவடையாகும். அறுவடை என்பது வெறும் பயிர் அறுப்பு மட்டுமன்று. மாறாக அது தமிழர் வாழ்வியலோடு கலந்த பண்பாட்டு நிகழ்வாக உள்ளது. உழவர்கள் நெற்கதிர்கள் முற்றியப்பின்னர் அறுவடைச் செய்தனர். விளைந்திருந்த நெற்கதிர்களை அறுப்பதற்காகக் கூர்மையாகவும் வளைந்தும் காணப்படும் ஒருவகை அரிவாளினைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தினர்.

'கூணிக் குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து' (பொருநர்.242)

அறுவடைச் செய்யப் பயன்பட்ட அரிவாளுக்கு 'குயம்' என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அறுவடை செய்யும் உழவர்களை 'துமித்த வினைஞர்' என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிக்கிறது.

"பைதுஅற விளைந்த பெருஞ்செந் நெல்லின்

தும்புடைத் திரள்தாள் துமித்த வினைஞர்" (பெரும்பாண்.230-231)

கழனியில் நெல்லினை அறுவடை செய்யும் போது பணிக்களைப்பு தீர்வதற்காக தண்ணுமை எனும் இசைக் கருவியை இசைப்பர்.

"வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை". (அகம்.40 : 13-14)

தற்காலத்தில் இயந்திரங்களின் மூலம் அறுவடை விரைவாகவும், எளிதாகவும் செய்யப்படுகிறது.

வேளாண் கருவிகள்

நிலத்தைப் பண்படுத்தவும், உழுவதற்கும் வேளாண் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. வேளாண் கருவிகள் உழவர் பெருமக்களின் காலத்தையும் உழைப்பையும் மிச்சப்படுத்தும் அரிய சாதனங்களாகும். இன்றுள்ள அளவிற்கு நவீன தொழில் நுட்பக் கருவிகள் பண்டைக்காலத்தில் இல்லையென்றாலும், வேலையை எளிதாக்கும் பல்வேறுக் கருவிகளை நுட்பமாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். உழுவதற்கு கலப்பை, நிலத்தைச் சமன்படுத்த தளம்பு(பரம்பு), பயிர்களைப் பாதுகாக்க தட்டை, அறுவடைச் செய்ய குயம்(அரிவாள்) போன்ற பல்வேறுக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர்.

கலப்பை

வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தின் மேல்மட்ட மண்ணைத் திறந்து இலகுவாகச் செவதற்கு பயன்படும் கருவி கலப்பையாகும். கலப்பை என்பதற்கு "உபகரணம், உழுபடை, கலப்பையறுப்பு, யாழ்" (ப.340) எனத் தமிழ்ப் பேரகராதிவிளக்கம் தந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் கலப்பை "நாஞ்சில்" (புறம்.20.11), "உழுபடை" (புறம்.35 25) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலப்பையின் உறுப்புகளாக மேழி, நுகத்தடி, ஏற்கால், ஆப்பு, கயிறு உள்ளது. இது வளைந்த வடிவத்தையும், கூர்மையான முன்பகுதியையும் கொண்டதாகும்.

'குடிநிறை வல்சி செம்சால் உழவர்

நடைநவில் பெரும் பகடு புதவில் பூட்டி

பிடிவாய் அன்ன மடி வாய் நாஞ்சில்

உடுப்பு முக முழு கொழு மூழ்க ஊன்றி'

(பெரும்பாண்.197-200)

செம்மையான உழவு செய்கின்ற உழவர்கள் உழவிற்காக பழக்கிய எருதுகளை ஏரில் புட்டி யானையின் வாயை ஒத்த கலப்பையைக் கொண்டு பயிரிட்டனர். மேலும் மழைப் பொழியாத வறண்ட காலங்களில் ஈரமற்ற நிலத்தை உழுவதற்கு கலப்பைகள் பயன்படுத்தியதை,

'வறன் உழு நாஞ்சில் போல்' (கலி.8 : 5)

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

தளம்பு

பண்டைத் தமிழர்கள் நன்செய் நிலத்தில் உழவு செய்யும் போது சேற்றை உடைத்து மண்ணைச் சமன் செய்ய பயன்படுத்திய மரக்கருவி தளம்பாகும். சேற்றினைக் குழப்பி கட்டிகளை உடைத்துச் செம்மைச் செய்யும் கருவியென்பதால் 'சேறுகுத்தி' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

தளம்புக்கருவி மூலம் சேற்றினைக் குழப்பிக் கட்டிகளை உடைக்கும் போது சேற்றில் கிடக்கும் வாளைமீன் இக்கருவியின் இடையே விழுந்து அறுபட்டுத் துண்டாகிவிடும் என்பதை,

“மலங்குமிளிர் செறுவின் தளம்பு தடிந்து இப்

பழன வாளைப் பருஉக்கண் துணியல்”. (புறம்.61: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தட்டை

குறிஞ்சி மற்றும் மருதநிலப் பகுதியில் விளையும் பயிர்களை விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் சேதப்படுத்தும் போது அவற்றை விரட்டுவாதற்காக ஒருவகை கருவியை பயன்படுத்துவர். இதற்கு 'தட்டை' என்று பெயர். தட்டை என்பதற்கு "கவண், கிளிகடிகோல், கவண், மூங்கில்" என்று தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகிறது. நீண்டதோர் மூங்கிலை எடுத்துநடுவில் நீளமாகப் பிளந்து கொண்டு, கைபிடிக்கும் பக்கம் பிளக்காமல் ஒரு புறத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, மறுபக்கத்தை தப்பு ஓசை எழுப்புவதால் 'தட்டை' எனப்பட்டது. தட்டை என்பதற்குக் "கரடிகைப் பறை" (மலைபடு.9) என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

கழனியில் தினைப்புனம் காப்பவர்கள் தட்டையை தட்டி ஒலி எழுப்பும் போது கதிர்களை உண்ணவந்த பறவைகள் பறந்து சென்றதை,

“புனவர் தட்டை புடைப்பின், அயலது

இறங்கு கதிர் அலமரு கழனியும்”. (புறம்.49: 4-6)

என்று புறநானூறு சுட்டுகிறது. தினைப்புனம் காக்கும் மகளிர் வேங்கை மரக்கிளையிலிருந்த பந்தலில் இருந்து கொண்டு, மூங்கிலை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட தட்டைக் கருவியால் ஒலி எழுப்பி தினைையைக் கவரும் குருவிகளை ஓட்டியதை,

“அமை அறுத்து இயற்றிய வெவ் வாய்த்தட்டையின்”. (அகம்.388 :2)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. தட்டை மூங்கிலை அறுத்து செய்யப்பட்ட கருவி என்பது இதன் மூலம் புலனாகிறது.

முடிவுரை

தரணியைக் காக்கும் தலையாய தொழிலாகவும், மனித வாழ்விற்கு உயிர் நாடியாகவும் விளங்கும் வேளாண் தொழிலினை சங்ககால மக்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களது பண்பாடு, நாகரிகம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த கருவுலமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பண்டையத் தமிழர்களின் வேளாண் நுட்பங்களை சங்க இலக்கியங்கள் தாங்கி நிற்கின்றன. பண்டைத் தமிழர்கள் விதைத்தல் முதல் பயிர் அறுவடை வரை மேற்கொள்ளும் நுட்பங்களையும், நுணுக்கங்களையும் அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு எடுத்துச் சென்று விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் உயிர் காக்கும் தொழிலான வேளாண்மையை காக்க வேண்டும்.

References

கந்தசாமி, இல.செ., (1981), இலக்கியத்தில் வேளாண்மை, தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.

கந்தசாமி, இல.செ., (1974), வேளாண்மையும் பண்பாடும், தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.

கோவிந்தனார், கா., (1996), பெரும்பாணாற்றுப்படை, எழிலகம், திருவத்திபுரம்.
மூர்த்தி, அ.கி., (2018), லியோ தமிழ் அகராதி, லியோ பக் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License